

НЕРАЗУМНОСТТА НА ВЯРАТА

Дейвид Уилкерсън
9 Юни 2003

Когато Бог казва на човечеството „Вярвайте!“, Той иска нещо, което е напълно извън разума. Вярата е абсолютно нелогична. Самата ѝ дефиниция съдържа нещо неразумно. Помислете: в Посланието към евреите се казва, че вярата е увереност в нещо, за което се надяваме; убеждение за неща, които са невидими. На нас ни е било казано: „Без материална субстанция въобще не съществува доказателство“. Въпреки това от нас е поискано да вярваме. Можете ли да се сетите за по-неразумно от това изискване? То просто казва: „Приемете го без да имате доказателство. Доверете се на невидимото“. Това е извън всякаква логика.

Засягам тази тема поради една важна причина. Точно сега, в цялия свят, множество вярващи са на дъното в обезсърчение. Божиите хора преминават през изпитания, борби, страдания и объркване от всякакъв вид. Факт е, че в този живот ние всички ще продължим да се изправяме пред обезсърчението. Но аз вярвам, че ако можем да разберем естеството на вярата си – по-точно нейното нелогично, неразумно естество - ние ще намерим помощта, която ни е необходима, за да излезем победители.

Помислете за вярата, която беше изискана от Ной. Той живееше в поколение, където всичко беше извън контрол. Ние дори не можем да проумеем злите времена, в които този човек съществуваше - сред жестоки насилия и убийства. Великани раждаха „силни мъже“. Неописуемо безумие се ширеше навсякъде. Състоянието на хората беше станало толкова ужасно, че Бог не можеше повече да го търпи. Накрая Той каза: „Достатъчно! Човекът е решил да се самоунищожи. Това трябва да свърши“.

Той каза на Ной: „Ще унищожа всяка плът, но ще запазя теб и семейството ти. Затова искам да построиш ковчег, Ной, и да събереш в него всички животински видове по двойки. През това време ще дам на жителите на земята 120 години милост. След това ще изпратя дъжд, който няма да спре в продължение на 40 дни и нощи. Ще има голямо наводнение и то ще унищожи всяко живо същество“. След това Бог с големи подробности каза на Ной какви да бъдат размерите на ковчега - дължина, ширина и височина.

Представете си объркването на Ной, докато се опитваше да проумее всичко това. Бог щеше да изпрати катаклизъм, с който да унищожи цялата земя, а всичко, което беше казано на Ной във връзка с това събитие, бяха тези кратки думи от небето. Той трябваше да ги приеме просто по вяра, без да получи повече насоки през следващите 120 години.

Помислете какво вярата изискваше от Ной. На Него му бе възложена огромната задача да изгради голям ковчег, като междувременно трябваше да живее в един жесток и опасен свят. Той беше обграден от великани, убийци, скептици, които наблюдаваха всяка негова стъпка. Сигурен съм, че те се подиграваха на Ной заради монотонната му работа по ковчега през

годините, и като закоравели насилници, вероятно го заплашваха с убийство. Но вярата изиска сърцето на Ной да бъде „подбудено от страхопочитание” (виж Евреи 11:7). Той трябваше да продължи да вярва, докато целият свят около него танцуваше, забавляваше се и беше потънал в чувственост.

Всъщност Бог каза на този човек: „Ти трябва да повярваш на Моето слово, Ной. Искам да ми се покориш без никакви извинения. Ако някога започнеш да се съмняваш или ти се прииска да се откажеш, ще трябва да се довериш на това, което ти казах. Не ти давам никакви други доказателства, само Своето обещание. Ще трябва да действаш само въз основа на него”.

Каква напълно нелогична картина. Със сигурност от време на време Ной е срещал препятствия, както външни, така и вътрешни. Колко ли дни прекара обезкуражен? Колко ли често се питаше: „Това е толкова глупаво. Как мога да знам, че това беше Божия глас?” Но Ной постъпи така, както Бог каза. Той продължи да се доверява в продължение на повече от един век на словото, което му беше дадено. И поради неговото подчинение, Писанието казва, че Ной „стана наследник на правдата, която е чрез вяра” (виж Евреи 11:07).

Помислете за Аврам. Бог каза на този човек: „Стани, тръгни и напусни страната си”. Със сигурност Аврам питаше: „Но къде, Господи?” Бог би отговорил просто: „Няма да ти кажа. Просто тръгвай!”.

Нямаше логика. За всеки мислещ човек това беше едно напълно неразумно изискване. Ще илюстрирам това, като попитам всяка съпруга на християнин: ако твоят мъж се прибере вкъщи един ден и каже: „Събери багажа, скъпа, местим се”, вие разбира се ще искате да знаете защо, къде или как. Но единственият отговор, който той ви дава, е: „Не знам. Знам само, че Бог така ми каза”. Няма никаква причина за такова искане. То просто не е логично.

И въпреки всичко, точно тази нелогична посока Аврам последва. „С вяра Аврам послуша, когато бе повикан да излезе и да отиде на едно място, което щеше да получи в наследство, и излезе без да знае къде отива” (Евреи 11:8). Аврам опакова багажа си и взе семейството си, без да знае къде отива. Всичко, което знаеше, беше краткото слово, което Бог му беше дал: „Тръгвай, Аврам, и аз ще бъда с теб! Нищо няма да ти навреди”. Вярата поиска от Аврам той да действа единствено според това обещание.

В една звездна нощ, Бог каза на Аврам: „Погледни нагоре към небето. Виж колко много звезди. Преброй ги, ако можеш. Ето колко много потомци ще имаш” (вж. Битие 15:5). Аврам трябва да е поклатил глава на тези думи. Той беше стар, както и съпругата му Сара. Те отдавна бяха преминали възрастта, когато беше възможно да имат дете. Но тук на него му беше дадено обещание, че ще стане баща на много народи. И единственото доказателство, което имаше, за да тръгне, беше слово от небето: „Аз съм Господ” (15:7).

Но Аврам се покори. И Библията казва за него същото, което и за Ной: „И Аврам повярва в Господа; и Той му го вмени за правда” (15:6). Още веднъж виждаме една нелогична сцена, въпреки която, вярата на един човек е изтълкувана като правда.

Помислете за израилтяните. Помислете за тежките условия, в които Бог ги постави. Той ги избави от хватката на Фараона в Египет само, за да бъдат притиснати при Червено море. Израилтяните бяха заобиколени от планини от двете страни, а армията на фараона бързо ги догонваше. Това беше една безнадеждна ситуация, по човешки без изход. Техните сърца трябва да са биели яростно, докато слушат тътена от Фараоновите колесници и виждат праха, който се издигаше след конете им.

Въпреки, че знам крайния резултат, плътта ми иска да спори с Бога: „Не е справедливо, Господи. Каква травматизираща ситуация за тези семейства и техните деца. Те са заклещени там, без салове или лодки, и се чудят какво да правят. Господи, за една нощ Ти изби всички първородни в Египет. Защо тогава не уби всичките тези войници в пустинята? Какво значение има дали ще ги удавиш или убиеш в пустинята? Това е неразумно при всички тези деца, които плачат и при всички мъже и жени, които треперят от страх. Те Ти се покориха, но Ти все пак си позволил това да ги споleti. Защо ги прекара през него?“

Факт е: Бог ги доведе в тази ситуация. Цялата сцена е напълно нелогична и неразумна. Бог просто очакваше те да повярват на словото, което вече им беше дал: „Ще ви взема в ръцете Си и ще ви нося през пустинята. Никой враг няма да успее срещу вас, защото Аз ще бъда с вас. Вие само ще мълчите и ще гледате спасението на Господ“.

Питам ви: колко от нас днес сме били на това място, и сме се страхували и плакали като израилтяните? Ако трябва да сме честни, ще признаем, че така реагираме в по-голяма част от своите кризи. Нашите сърца не са ли в същото състояние като техните?

Просто казано, вярата е твърде изискваща. Веднъж след като чуем Божието Слово, тя изисква да му се покорим, без други доказателства, които да ни насочват. Няма значение колко големи са нашите пречки, колко невъзможни са нашите обстоятелства. Ние трябва да вярваме в Неговото слово и да действваме според него, без да имаме друго доказателство, за да продължим напред. Бог казва: „Моето обещание е всичко, от което имате нужда“.

Вярвам, че нищо не се е променило от времето на патриарсите.

Както всяко поколение преди нас, ние също се питаме: „Господи, защо съм изправен пред това изпитание? То е отвъд моето разбиране. Позволил си в живота ми толкова много неща, които не разбирам. Защо няма обяснение на това, през което преминавам? Защо душата ми е толкова неспокойна, така изпълнена с големи изпитания?“

Чуйте ме отново: изискванията на вярата са напълно неразумни за човечеството. Затова, как Господ отговоря на нашите викове? Той изпраща Словото Си, напомня ни за Своите обещания, и казва: „Просто ми се покорете. Доверете се на Словото Ми към вас“. Той не приема извинение, нито неподчинение, без значение колко невъзможни може да изглеждат нашите обстоятелства.

Моля, не ме разбирайте погрешно. Нашият Бог е любящ Баща и Той не позволява Неговия народ да страда без цел и причина. Ние знаем, че Той има на Свое разположение цялата

сила и желание да направи всеки проблем и скръб да си отиде. Той може да каже само една дума и да ни отърве от всяко изпитание и борба.

И все пак, факт е, че Бог няма да ни покаже как или кога ще изпълни Своите обещания към нас. Защо? Защото не ни дължи никакво обяснение, когато вече ни е дал отговора. Той ни е дал всичко необходимо за живота и благочестието в Неговия Син Исус Христос. Той е всичко, от което се нуждаем във всяка ситуация, в която животът ни поставя. И Бог ще стъпи на Словото, което вече е разкрил: „Вие имате Словото Ми толкова близо до себе си. Моите обещания са Да и Амин за всички, които ги вярват. Затова, доверете се на Словото Ми! Вярвайте Го и Му се покорявайте!“.

Библията ни казва, че Израел „предизвика“ Бог десет пъти в пустинята. Какви бяха тези провокации? Това бяха десет ситуации, в които израилтяните се сблъскаха с големи изпитания. Ден след ден тези хора бяха поставени в обстоятелства, които изглеждаха невъзможни. Може би сте се питали от време на време, както и аз: „Господи, защо са всички тези изпитания?“

Във всеки отделен случай Бог искаше да предизвика проблясък на вяра в Своя народ. Той търсеше поне малко вяра, върху която да може да гради. Вижте, Бог искаше да даде на света свидетелство за верността Му към Неговия народ. Израел трябваше да бъде това свидетелство. Всъщност, Бог казваше: „Когато вода Моите хора на трудни места, Аз очаквам от тях да действат според Моите обещания. Моето Слово е живот за всички, които вярват и аз искам това послание да бъде проповядвано и показвано на изгубения и умиращ свят“.

Това Слово вече беше предоставено на разположение на Израел. Бог им беше казал: „Ще ви избавя от скърбите ви и ще ви въведа в земя, където текат мляко и мед. Никой няма да може да устои против вас. Аз ще бъда с вас. И нито едно Мое обещание няма да се провали“. Същото важи и за Божиите хора днес. Докато съществува земята, обещанията си остават същите: „Аз ще ви избавя от скърбите ви. Доверете се на великия АЗ СЪМ!“.

Затова Богът на най-голямото търпение няма никакво търпение с неверието в Своите деца. Евреи казва: „Защото кои, като чуха, Го преогорчиха?“ (Евреи 3:16). Какво чуха? Те чуха Божието Слово: обещанията за защита, насока и добрина. Но вместо да се доверят на това слово, те се концентрираха върху своите безнадеждни ситуации и позволиха на неверието да пусне корен в сърцата им. Бог отговори с думите: „Така се заклех в гнева Си: ‘Те няма да влязат в Моята почивка’“ (Евреи 3:11).

Тези хора искаха нещо разумно - да стъпят на нещо, което можеха да видят, да почувстват и да докоснат. Те искаха Бог да им покаже пътя, по който им предстоеше да вървят. Но това не е вяра. Вярата означава да кажеш: „Бог ми е дал обещание, и аз ще живея и ще умра чрез това обещание. Не ме интересува какво е необходимо, за да се държа за него. Аз залагам всичко, целия си живот на Неговото слово към мен“.

Евреи пита: „А против кои негодува четиридесет години? Не против ония ли, които съгрешиха, и чиито трупове паднаха в пустинята? На кои още се закле, че няма да влязат в Неговата почивка? Не на ония ли, които бяха непокорни? И тъй виждаме, че поради

неверието си те не можаха да влязат” (Евреи 3:17-19). Факт е, че всяко едно от израилевите изпитания преминаха и Бог беше верен да ги избави във всяко от тях, но същите тези израилтяни, които преживяха Божията добрина, умряха в пустинята. Защо? Защото всеки път, когато дойдеше изпитание, те мърмореха и се закоравяваха, като отказваха да повярват.

А вие? В страховитото място ли се намирате в момента, подобно Израел? Чувствате ли се без надежда, празни, лишени от всичко? На всеки, който е изправен пред тежка борба, аз казвам: вашето изпитание ще премине. И така, какво очаква Бог от вас сега, в разгара на изпитанието?

Може би скърбите или сте в мъчителна борба, чийто край не се вижда скоро. Вие сте по-унил и обезкуражен, отколкото някога досега. Вашите приятели може би ви казват: „Не плачи и не скърби. По този начин не показваш вяра“. Но не е така. Истината е, че ако имате вяра, вие ще плачете. Не можете да избегнете своята болка. Всъщност, има лечебна сила в сълзите ви. Вашето скърбене няма нищо общо с това дали имате доверие в Божието Слово.

Понякога може да питате: „Господи, къде сгреших? Какъв грях извърших? Това ли е Твоето наказание за мен?“ Може би дори си представяте как сте застанали пред Него и викате: „Защо позволи това да се случи? Какво направих, за да позволиш това да се случи?“ Казвам ви, Бог ви дава време за тези въпроси. Той позволява на плътта ви да реагира гневно.

След което, най-накрая, Господ идва при вас и казва: „Ти имаш право да се чувстваш така. Но нямаш причина да Ме обвиняваш или да се съмняваш в Мен. Аз съм ти дал обещание. Всъщност, дал съм ти всичко, от което се нуждаеш. И сега трябва да се хванеш за това обещание. Ако го направиш, Словото Ми ще стане живот за теб и ще донесе изцеление, по-голямо от всяко лекарство, по-силно от всяка река от сълзи“.

В Библията откриваме благочестиви мъже и жени, които преминаха през дълбоки разтърсвания на душата и духа.

Отново и отново, псалмистът пита: „Защо си отпаднала, душе моя? Аз се чувствам безполезен, изоставен. Има такова безпокойство в мен. Защо, Господи? Защо се чувствам толкова безпомощен в скръбта си?“ Тези въпроси задават мнозина от тези, които обичат и служат на Бог.

Вземете благочестивия Илия например. Ние го виждаме под една хвойна, молейки Бог да го убие. Той е толкова унил, стигнал е до там, че да се откаже от собствения си живот. Виждаме също и праведния Еремия, хвърлен в отчаяние. Пророкът вика: „Господи, Ти ме излъга. Ти ми каза да пророкувам всички тези неща, но никое от тях не се сбъдна. Аз търся само Теб през целия си живот, а ето какво получавам като отплата! Повече няма да споменавам Твоето име“.

Всеки от тези служители преживя временна атака на неверие, но Господ разбираше тяхното състояние във време на объркване и съмнение, и след определен период, Той винаги им посочваше изхода. Всред техните страдания Святия Дух им даваше светлина. И писанието записа преживяванията им като примери за нас.

Помислете за свидетелство на Еремия, как той излезе от дупката си: „Като намерих Твоите думи изяхох ги, и Твоето слово ми беше радост и веселие на сърцето” (Еремия 15:16). Давид свидетелства: „Аз си спомних Твоето слово”. Тогава Илия каза: „Твоето слово дойде към мен”. В даден момент всеки един от тези служители си спомни Божието Слово и това донесе радост и веселие в живота им, като ги извади от дупката.

Истината е, че през цялото време, в което тези хора се бореха, Господ беше близо до тях и ги чакаше. Той чу виковете им, тяхната болка и мъка, и след като беше минало известно време, той им каза: „Извикали сте към Мен. Имахте вашето време за скръб и съмнения. Сега искам да ми се доверите. Ще се върнете ли към Словото Ми? Ще държите ли здраво обещанието Ми към вас? Ако го направите, Словото ще ви помогне”.

Няма значение как сме изпаднали в безнадеждната за нас ситуация. Понякога това е от Господа, за да ни постави на предела на умствените ни способности. Понякога врагът е този, който ни атакува, както направи това с Йов. Понякога това е нашата плът, независимо дали чрез изкушение, чрез умствено или физическо изпитание. Факт е, че няма значение как сме стигнали дотам. Всичко, което има значение е, как ще се измъкнем от него. И няма никакъв друг начин, освен чрез Божието Слово.

Святият Дух е верен да ни говори. Той ни уведомява кога е време да изоставим всички наши съмнения и въпроси. Ако не го направим - ако откажем да се върнем към доверието ни в Божието Слово, което прави Неговите обещания да станат още веднъж радост в живота ни - неверието ще се настани в нас и ще се втвърди като бетон. В този момент ще паднем в ямата, от която няма измъкване. Всяка наша мисъл към Бога ще бъде груба и обвинителна, а не израз на доверие. А Неговият гняв е срещу всички, които са изоставили своето доверие в Неговото Слово.

В Новия завет откриваме най-неразумното изискване на вярата, което Бог някога е отправял към човечеството.

В продължение на векове евреите очакваха Месията. Те вярваха, че Спасителят на Израел ще бъде цар, който ще се появи във величие и мощ, за да установи Своето управление в Ерусалим. Той щеше да бъде силен избавител, командващ една непобедима армия, която да строши хомота, който Рим беше поставил на шията на Израел. След това Той щеше да премахне всяка друга власт по лицето на земята.

Можете ли да си представите голямото нетърпение, с което всеки евреин чакаше идването на този Спасител? Той щеше да унищожи всяка болест, да отнеме всяка болка, да избави бедните и да даде на хората всичко, което сърцата им желаеха. Той щеше да направи Израел велик народ и просперираща нация. И щеше да постигне всичко това, като по един невероятен начин покаже Своята сила.

Е, така ли дойде Месията? Знаем, че не. От всички възможни места, Той беше роден в един обор, и историята на Неговото раждане е най-нелогичния, най-неразумния аспект от всичко. Този Месия нямаше земен баща - беше заченат непорочно от Святия Дух и беше носен в

утробата на девица. Неговото идване не беше обявено със силни тръби, а от един стар свещеник и една възрастна пророчица. Те просто заявиха: „Ето го очакваният от Израел. Вярвайте в Него, защото Той е Бог“.

За кого по-точно говореха? За един смирен назарянин, за един дърводелец. Когато Исус се появи на сцената, хората казаха: „Чакай малко! Ние познаваме родителите на този човек“. Някой вероятно е казал: „Йосиф го доведе в дома ни веднъж, за да помогне с ремонта на масата“. Как може някой да очаква да повярва, че такъв човек е Месията? Това е напълно неприемливо.

Исус не провъзгласи господството Си със силна армия. Той се появи само с дванадесет ученика - необразовани обикновени работници. Те не бяха преминали през богословско обучение. Те бяха рибари, надничари и занаятчии, а Исус не бе по-различен от тях. Затова как някой би могъл да си помисли, че Той е авторитет по Божието Слово? Всички знаеха, че истинските водачи на Израел са при нозете на Гамалиил, учейки се от най-изтъкнатия учен на това време. Междувременно, синът на този дърводелец поучаваше в пустините и по морските брегове. Неговата публика беше съставена от вдовици, прокажени и проститутки, и Той казваше на всички: „Аз съм Бог в плът. Вярвайте в Мен!“.

Представете си реакцията на всеки религиозен водач: „Този човек се изправя в синагогите и заявява, че е Месията. Той казва, че е изпратен от Бога. Но няма кралско рождение или потекло. Няма дори място, където глава да подслони. Втурва се в храма и гони всички наши продавачи, като го нарича „дома на Баща Ми“, но не обяснява откъде е получил тази власт. Всъщност твърди, че Той е Божия храм. Казва, че е съществувал преди Аврам“.

„Той твърди, че е жива вода, хляб от небето, едновременно човек и Бог. След това казва нещо странно, като да ядем тялото му и да пием кръвта му. Твърди, че ако сме видели него, то сме видели и Отца, но ако не вярваме в него, то не вярваме и в Бог. И все пак, каква власт има, за да твърди всичко това? Това са само неговите думи. Появява се от някъде и казва: „Довери ми се!“.

Помислете какво тези водачи чува, че казва Исус: „Който слуша Моето учение, и вярва в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот“ (Йоан 5:24). Те протестираха, казвайки на Христос: „Ти свидетелстваш сам за Себе Си; Твоето свидетелство не е истинно“ (8:13). Исус им отговори с още едно неразумно обяснение: „И ... във вашия закон е писано, че свидетелството на двама човека е истинно. Аз съм, Който свидетелствам за Себе Си; и Отец, Който Ме е пратил, свидетелства за Мене“ (5:17-18).

Накрая Исус им разясни всичко с думите: „Защо не разбирате Моето говорене? Защото не можете да слушате Моето учение“ (8:43). Той казваше: „Вие не можете да Ме разберете, защото не слушате Моето учение“. Същото важи и за всеки вярващ днес. Всичко се свежда до един въпрос: доверието ни в Божието Слово. Единствено Неговото Слово е нашия живот и надежда.

И до ден днешен Бог е нетърпелив спрямо неверието на Своя народ.

Живеем във време на най-великото евангелско откровение в историята. Има повече проповедници, повече книги, по-голямо насищане с евангелски медии от всякога. Но никога не е имало повече стрес, трудности и неспокойни умове сред Божиите хора. Пастирите днес подготвят проповедите си специално, за да привдигнат хората и да им помогнат да се справят с отчаянието. Те проповядват за Божиата любов и търпение. Те ни напомнят, че Той разбира нашите времена на обезкуражение. На нас ни се казва: „Чакайте, бъдете насърчени. Дори Исус се почувства изоставен от Своя Отец“.

Няма нищо лошо в това. Самият аз проповядвам тези истини, но вярвам, че все още има само една причина, поради която виждаме толкова малко победа и избавление: неверието. Факт е, че Бог говори с голяма яснота в тези последни дни. И това е, което Той каза: „Вече ви дадох Слово. То е завършено и пълно. Сега стойте на него“.

Нека никой да не казва, че изпитваме недостиг на Божие Слово. Истината е, че ние изпитваме недостиг от слушане на Божието Слово и от покорство. Защо? Защото вярата е толкова неразумна и никога не идва до нас чрез логика или аргументи. Павел ясно казва: „Вярата идва от слушане, а слушането - от Христовото слово“ (Римляни 10:17). Това е единственият начин, по който истинската вяра ще се появи в сърцето на всеки вярващ. Тя идва от слушане – тоест, като вярваме, като се доверяваме и действваме според Божието Слово.

Искам да завърша с един въображаем разговор между Господ и един обезкуражен християнин:

Християнинът: „Господи, аз съм унил и обезкуражен. Ти обеща, че няма да позволиш да нося прекалено тежък товар, без да ми покажеш изходен път. Но в момента съм смазан. Моля Те, кажи ми защо е всичко това“.

Господ: „Давам ти Словото Си“. „Затова нещо нека Ти се моли всеки благочестив ... Наистина, когато големите води преливат, те няма да стигнат до него. Ти си прибежище мое; Ти ще ме пазиш от скръб; с песни на избавление ще ме окръжаваш. Аз ще те вразумя, и ще те науча Пътя, по който трябва да ходиш; ще те съветвам, като върху тебе ще бъде окото Ми“ (Псалм 32:6-8).

Християнинът: „Господи, чувствам се толкова безпомощен. Моята сила почти е на изчезване. Страх и съмнения тормозят съзнанието ми. Не виждам никакъв изходен път. Бъдещето изглежда толкова безнадеждно“.

Господ: „Давам ти Словото Си“. „Ето, окото на Господа е върху ония, които Му се боят, върху ония, които се надяват на Неговата милост, за да избави от смърт душата им, и в глад да ги опази живи. Душата ни чака Господа; Той е помощ наша и щит наш“ (Псалм 33:18-20).

Християнинът: „Господи, понякога се чувствам сякаш съм те оскърбил. Дали това изпитание е някакво наказание? Ще свърши ли то?“

Господ: „Давам ти Словото Си“. „Тоя сиромаш извика; и Господ го послуша, и от всичките му неволи го избави. Ангелът на Господа се опълчва около ония, които Му се боят, и ги избавя. Вкусете и вижте, че Господ е благ; блажен оня човек, който уповава на Него....“

„Очите на Господа са върху праведните, и ушите Му към техния вик Праведните извикаха, и Господ послуша, и от всичките им беди ги избави Много са неволите на праведния; но Господ го избавя от всички тях Господ изкупва душата на слугите Си; и от ония, които уповават на Него, ни един няма да бъде осъден“ (Псалм 34:6-8, 15, 17, 19, 22).

Само в три псалма ни е дадено достатъчно от Божието Слово, за да прогоним всяко неверие. Призовавам ви сега да го чуете, да му се доверите и покорите. И накрая, починете си в него. Това ще бъде нашето свидетелство за верния наш Бог във всяко изпитание и страдание.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2003 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Unreasonableness of Faith](#) / [Неразумността на вярата](#)